

כי כל תורותיו הם כלליות גדול מאד שיכולים למצוא בהם מה שיצריך לכל אחד ואחד (קלים להפנה)

גליון

שיחות ומאמרים

דברי תבונה ואמרי דעת
מחיי נפש ומשמחי לב
במשנת רביה"ק
מוהר"ן מברסלב זיע"א

ל"ג בעומר

כי כל תורתיהם כללית גדול מאד שיכולים למצוא בהם מה שצריך לכל אחד ואחד (עליו לחשוב)

גליון

שיחות ומאמרים

דברי תבונה ואמרי דעת
מחיי נפש ומשמחי לב
במשנת רביה"ק
מוהר"ן מברסלב זיע"א
ובגודל מעלת קדושת
אור המועדים

אשר נמסרו מפי הרה"צ
רבי **אפרים קעניג** שליט"א

ל"ג בעומר

שנה ב' (תשפ"ד)

©

כל הזכויות שמורות

מכון 'מי הדעת'
להפצת מעייני הדעת של הנגמ"ח

לתרומות הארות והערות:
מו"ל נחמן לנדסמן - 053-414-3185
אברהם יעקב גבאי - 054-851-9308

לתרומות באשראי:
נדרים פלוס עמותת 'ידידי הצפון'
למטרת מכון 'מי הדעת'

עימוד
ועיצוב לוגו כריכה ושערים:
איצ'ן // אומנות גרפית - 053.4125398

כי רבינו הקדוש הצדיק
יסוד עולם זיע"א הוא הוא
אשר בחר בו ה' לעמוד
לפניו, ופתח לו את כל גזוי
אוצרותיו היקרים
והנחמדים, לקחת משם
כל הנצרך לפרנסת כל
העולם כולו מאז ועד הנה
ועד ביאת משיח צדקנו,
הן בגשמיות והן
ברוחניות, וזה נמצא
בספריו הקדושים אשר
אתנו ובספרי תלמידיו
ואצל אנשי שלומנו
המקורבים האמיתיים
לדרך רבינו. ('שערי צדיק'
מכתב רס"ט)

ברכה לראש משביר

לזכר ולעילוי נשמת

מוריננו עט"ר

ר' אלעזר מרדכי ב"ר גדליהו אהרן קעניג
זצוק"ל

נתרם ע"י ידידנו

הר"ר יהודה לייב סירעס שליט"א

מאנסי, ניו-יורק

ברכה לראש משביר

לזכות ילד החלא'קה

אלעזר מרדכי נ"י

בן ר' אברהם יעקב אלחנן שליט"א

שיגדל לתורה ויראת שמים וכט"ס

נתרם על ידי הסבא

הרה"ג ר' יוסף גרשון סופר שליט"א

ברכה לראש משביר

לע"נ

אבי ר' אברהם יצחק ב"ר מרדכי דוד ז"ל

אמי מרת רחל בת ר' אפרים ע"ה

אחי ר' ירחמיאל חיים ישראל ב"ר

אברהם יצחק ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה

נתרם על ידי ר' אפרים דוד שליט"א

ברכה לראש משביר

לזכות

גדליהו אהרן בן נחמה דבורה

וכל משפחתו

להצלחה בכל הענינים

ולכבוד התנא האלוקי רשב"י

ולעילוי נשמת

ר' חיים שלמה בן שלום ברוך ז"ל

ברכה לראש משביר

לזכות

בחורי שיעור ג'

בישיבתינו בעיה"ק צפת

להצלחה וס"ד במבחנים לישיבות גדולות

ברכה לראש משביר

**גם אתה חפץ ליטול חלק בזכויות ההפצה?
גש עוד היום להר"ר אברהם יעקב גבאי הי"ו
והשתתף בזכות העצומה
בהפצת אור רביה"ק בעולם**

ונתתי להם בביתי ובהומתי
כי ושם טוב, שם עולם אתן לו

זכות מפעל הקודש להפצת מעיינותיו הנפלאים

של הנחל נובע מקור חכמה

רביה"ק מזהר"ן מברסלב זיע"א

מוקדש לזכרון עולם ולעילוי נשמת

רבי אליעזר דוד ב"ר יוסף ופערל

צייטליך ז"ל

נלב"ע ערב שבת ופסח תשע"ה

ולהצלחת התורם והרמת קרנו מעלה מעלה

ת.נ.צ.ב.ה.

תזכר הענינים

אנן בחביבותא עמ' יג

והייתם קדושים עמ' כ

אקדמות מילין

בחסדי ה' שוב אנו עומדים בפתחו של גליון 'שיחות ומאמרים', אשר מלא ברוח של קדושה ובריח של טהרה, מאמרים המיוסדים על אדני פז, יסודותיו של הצדיק יסוד עולם ותלמידיו הנאמנים, דברות קודש ואמרי דעת, המעמידים את האדם במסילה העולה בית ה', אשר נאמרו מפי כבוד עטרת ראשינו **מורינו הרה"צ רבי אפרים קעניג שליט"א**, והפעם לקראת יום הקדוש ל"ג בעומר הילולא דרשב"י, ולרגל ימי הספירה בכלל וספירת היסוד בפרט, להכין הלבבות לחג מתן תורתנו.

המאמר הראשון - 'אנן בחביבותא', שיחה שנמסרה בפני קהל עם ועדה בבית-הכנסת הגדול בעיה"ק צפת, בסעודת הילולא דרשב"י, ליל ל"ג בעומר תשע"ט. במאמר זה מדובר על גודל כוחו של רשב"י ובפרט ביום זה, ומדובר בענין התיקון של 'אנן בחביבותא' שייסד רשב"י ושבזה תלוי גאולתינו, ומרחיב בגנות השנאה והמחלוקת, ובגודל כח האהבה והאחדות.

המאמר השני - 'והייתם קדושים', שיחה שנמסרה אשתקד לבחורי הישיבה בעיה"ק צפת, ביום הקדוש 'יסוד שביסוד'. במאמר זה מרחיב בענין ההכנה של ימי הספירה לקבלת התורה, ובחובת הבדיקה העצמית, ומחזק כמה ענייני 'בדק הבית' בענייני קדושה, הנהגות המקווה, ובענייני ה'טכנולוגיה'. שיחה זו נאמרה לבחורים, ונכתבה בלשון זו, אך מיועדת ברוב עניניה לכל אחד ואחד מאיתנו.

כמו כן הוספנו לטובת הציבור את התפילה ממוהרנ"ת לל"ג בעומר.

בהזדמנות זו נביע את תודתנו העמוקה ומירב ברכותינו לכלל החברים שהצטרפו ונטלו חלק בהוצאת הגליונות לאור עולם, ובחיזוק פעולות המכון.

לבקשת רבים הננו מפרטים את העלויות ה**בסיסיות** של הוצאת חוברת: **הקלדה** - 180 ₪, **עימוד** - 200 ₪, **הדפסת 200 חוברות** - 900 ₪. כל זאת מלבד - תמלול, עריכה (= עריכת סדר המאמר, פיסוק וקישוע, מציאת מקורות, תוכן הענינים, ועוד) הגהה לשונית, הגהה דקדוקית, ושאר הענינים (דבר שיכול לעלות באופן רגיל 800 ₪ ויותר!).

ועקב הביקוש הרב, אנחנו מאוד רוצים להגדיל את כמות ההדפסה וההפצה, כאשר העלות לכל **50 גליונות נוספים** עומד על סך של בערך **200 ₪!**

וכל זאת מלבד הוצאות הגרפיקה מבעבר, ולפעמים זקוקים לגרפיקה נוספת (מודעות וכדו'), ושינויי גרפיקה וכו' וכו'.

כמו כן בעז"ה לקראת הקיץ אנחנו מתחילים בפרוייקט **כתיבת שיעורי הליקו"מ הנמסרים בסעודה שלישית, כשהעלויות הראשונות הינם 150 ₪ לשבוע, והמכון זקוק לפטרון עבור פרוייקט זה.**

ויהי רצון שזכות רבי שמעון בר יוחאי, וזכות רבינו הק' ותלמידיו, יגנו בעבור כל התורמים והמסייעים, ובעבור כלל ישראל, ונתבשר בשורות טובות תמיד, אמן.

מכון 'מי הדעת'

מאמר

אנן בחביבותא

תוכן העניינים: ביאור דברי רשב"י 'כל יומא דא ברשותי קיימא' ♦ הבעטליר שמהווה את הזמן ♦ ההדלקה, והסעודה, והשירות ותשבחות - הם סיפור שבח הצדיקים שע"ז מרוממין את הדעת ♦ דברי מוהרנ"ת בהל' פריקה וטעינה ♦ כל התקווה שלנו רק ע"י התיקון של 'אנן בחביבותא תליא' ♦ כל אחד נגוע בענין זה ♦ ר' נתן בליקו"ה משייך את התורות לכל אחד באופן מעשי ♦ להסיר את השנאה גם כשהיא מוצדקת ♦ ואהבת לרעך... זה כלל גדול בתורה ♦ להזהר מהקטוגריא בין התלמיד-חכמים שיש בימינו ♦ המחלוקת גורם לנזק נורא ♦ דוגמא לזה מהמחלוקת שהיה על רבינו ♦ דברי ר' נתן 'במאה שנים הם בטח הרחיקו את הגאולה' ♦ להרגיל את השפה בינינו לאחדות והתחזקות ♦ בל"ג בעומר מוכרחים להתחזק בענין הזה ♦ קירוב הגאולה תלוי בזה ♦ משיח יגיד לכל אחד את חלקו בקירוב הגאולה ♦ הזכרון ממורינו הרב ע"ה ♦ כשנמצאים בצפת נמצאים ממילא במירון ♦ לראות לנצל את הל"ג בעומר, שהוא יהיה ברשותינו, ושנהיה 'בעלי-בתי' על הזמן.

א א

הנה ידוע - יש את ה'אידרא רבא' שהיא בפרשת 'נשא', ויש את ה'אידרא זוטא בסוף פרשת 'האזינו'. ב'אידרא זוטא' עיקר מי שדיבר היה **רבי שמעון בר יוחאי**, ובתחילת דבריו, כשהוא מתחיל לדבר שם, הוא אומר - 'היום הזה **ברשותי קיימא**' (אד"ז רצא:, ולשונו שם: 'דהא כל יומא דא ברשותי קיימא'), היינו זה היום שמגלה זאת ההתגלות - נמצא 'ברשותי'. הכוונה ב'היום הזה ברשותי' - אינה רק שהיום הזה שייך לו, אלא שהוא עושה את זה היום, וזה שלו.

וענין זה ניתן לראות גם-כן במה שרבינו מספר ב'**סיפורי-מעשיות**' במעשה י"ג מהז' בעטליר'ס, ביום השלישי שבו היה הבעטליר השלישי, והוא ה'כבד פה', ושם, כשהוא מספר לזוג הקדוש את הענין שלו, ונותן להם את זה במתנה לדרשה - אזי הוא נותן להם את הכח הזה של ה'זמן', והוא מספר להם שם שהוא נראה כבד פה בגלל שכל הדיבורים שאינם שבחים להשי"ת - אין בהם שלימות, והוא אין לו חלק בדיבורים כאלו, '**אבל באמת**' - הוא אומר - '**אין אני כבד פה כלל, אדרבה, אני מליץ ודברן נפלא מאוד**'...

ובהמשך רואים איך שהבעטליר מספר מהענין של ההר, ועל ההר עומד אבן, ומאבן יוצא מעיין, וכל דבר יש לו לב, וגם העולם בכללו יש לו לב, והלב הוא קומה שלימה. ורבינו מסביר

שהלב והמעייין כל אחד עומד בקצה השני של העולם, ואחד משתוקק לשני להגיע אליו וכו'.

ובהמשך רואים שזה הבעטליר מקבץ את כל החסדים ומביא אותם להאיש חסד האמת, ומזה הוא מהווה את הזמן, עושה את הזמן.

וזה מה שרבי שמעון בר יוחאי אמר - 'היום הזה עומד ברשותי' - שהוא היווה את הזמן הזה! וייתכן שהוא גם-כן מרומז בענין הזה של זה הבעטליר, שהרי רבינו סיפר סיפורי מעשיות משנים קדמוניות, עוד משנות רבי שמעון בר יוחאי, ועוד לפני לפני.

ב ב

הנה רבינו מדבר בתורה כ"ט שאנו לומדים בתקופה זו, בענין ש'על ידי שבח הצדיקים מרוממין את הדעת'.

והנה גדולת רבי שמעון בר יוחאי - בהרבה והרבה ספרים יש שמציגים את גדולתו, כגון איך שהוא לא פחד מהמלכות, ואיך שהוא דיבר עליהם והשפיל אותם, ומה שהיה צריך אחר-כך להתחבא - כי היה צריך להתחבא, אבל הוא לא פחד לגלות את דעתו מה שהוא חשב על מלכות הרשעה, והוא אכן היה צריך להיות טמון במערה י"ג שנים, אבל הוא עשה את מה שהוא עשה - מה שהוא הבין בכדי להכין את העולם לתיקון.

ורבינו בתורה ממשיך ומבאר שזה הענין של 'בגדים לבנים' שזה על-ידי הענין של הדיבור הנלקח מהדעת, ועל ידי שמספרים בשבח הצדיקים מרוממין את הדעת כנ"ל.

והנה בשבח גדולת הצדיק - ב"ה כולנו משתתפים בזה - בסעודה, בהדלקה, ובשירות ותשבחות לכבוד הצדיק, והגיע הזמן שנקבל איזה התרוממות המח, איזה התרוממות הדעת.

ג ג

אני רוצה רק לציין כמה לשונות מהליקוטי הלכות, מתוך הלכה בהל' 'פריקה וטעינה' שר' נתן מדבר על התורה הזו, וכל ההלכה מחזיקה בערך דף אחד, ונצטט ממנה מעט:

על הפסוק (שמות כג, ה) 'כי תראה חמור שונאך רובץ תחת משאו, עוזב תעזוב עמו', ותרגמו 'משבוק תשבוק מה דבלבך עליה'.

ופירוש הדבר כפי שר' נתן מסביר אחר כך, שהרי אסור לשנוא יהודי, ואיך אפשר להגיד חמור שונאך?! - אלא מדובר בן-אדם כזה שאולי כן מצווה לשנואתו, שהוא ראה אותו

עובר עבירה וכו' - שאז מצווה לשנואתו. ועל זה אומרים לנו - 'משבק תשבוק' - תעזוב את מה שיש לך עליו בלב, ותעזור לו לפרק את המשא. וכפי שר' נתן מבאר להלן.

אומר ר' נתן:

כי כבדת המשאוי שנכבדת ונופלת הוא על ידי השנאה, כי שנאה הוא פגם הדעת כמו שעתב רבינו נרו יאיר כמה פעמים (סימן סט), וכשנפגם הדעת, אזי נכבדת המשאוי ונופלת, כי הדעת מרים כל הדברים בבחי' 'החי נושא את עצמו' (שבת צד), ועיקר החיות הוא על ידי הדעת, כמו שכתוב (קהלת ז, יב) 'החכמה תחיה'. ועל כן האדם על ידי הדעת יכול להרים כל המשאות שבעולם בקל על ידי תחבולות ועצות.

זאת אומרת, כמו שידוע - יש את תורת ה'פיזיקה', שכשרוצים להרים משא צריכים לדעת בדיוק את הגלגל המתאים, והחבל המתאים, וככה בקל אפשר להרים משאות כבדים. וזה מה שר' נתן אומר פה שעל ידי הדעת יכול להרים כל המשאות בקל על ידי תחבולות ועצות.

אבל חלילה וחס כשיש שנאה, אזי נפגם הדעת, וכשיש פגם הדעת אזי המשא נופל. ופי' הדבר - כשלא יודעים בדיוק איך להשתמש עם הכח הזה של להרים את שבח הצדיקים, ולשבח את הצדיקים בשביל להשלים את הדעת שלנו - אזי יש פגם הדעת, ואז הדיבור הוא לא דיבור, ויש כל מיני שנאה, ואזי המשאות נופלות, ועל זה אומרת לנו התורה: 'כי תראה חמור שונאך, משבק תשבוק מה דבלבך עליה' - פשוט תעזוב את השנאה הזו.

וזה מה שרבי שמעון בר יוחאי אמר (זוה"ק ח"ג קכח): **'אנן בחביבותא תליא', כל הענין שלנו, כל התקוה שלנו, כל הסיכוי שלנו, כל ההמשכיות שלנו - תלויה בזה, כי אנחנו הרי חיים בשביל לתקן בסופו של דבר, ולא בשביל 'להחליק' את הזמן בכסף, ובאוכל - והאוכל כמובן עוד פעם דורש כסף וכח זמן וכו' - כמו הבעל חי על פני השדה, אלא אנחנו חיים עם תכלית, וזה התפקיד שלנו - לרומם ולשבח את הצדיקים, בשביל שנקבל התרוממות הדעת, בשביל להתגבר על כל השנאה, ולעזוב את מה שיש בלב, שבה תלוי התקווה שלנו.**

ובהמשך דברי ר' נתן:

וזה שכתוב: **'כי תראה חמור שונאך רובץ' וכו' - שונאך דייקא, כי עיקר נפילת המשא היא על ידי השנאה כנ"ל. ועל כן צוותה התורה לעזור לחבירו לפרוק ולטעון, כדי שיהיה אהבה וחיבה ביניהם, ועל ידי זה נתתקן פגם נפילת המשאוי שהוא על ידי השנאה כנ"ל. וזה שתרגם: 'משבק תשבוק מה דבלבך' וכו', כי עיקר מצוה זו בשביל האהבה כנ"ל... שמי שרואה שונאו שהוא פורק**

וטוען עמו - בוודאי יחבקנו וינשקנו, כי עיקר זאת המצוה בשביל האהבה שעל ידי זה נתתקן פגם נפילת המשאוי שהוא על ידי השנאה שהוא פגם הדעת, כנ"ל.

ולהלן בהמשך ההלכה:

וזה שאמרו רז"ל (פסחים קיג): על זה הפסוק, ששונא האמור כאן הוא מי שרואהו עובר עבירה... כי אסור לשנוא ישראל כי אם שראהו עובר עבירה שאז מצוה לשנואתו... ואף-על-פי-כן צותה התורה לבל יניחנו לנפול לגמרי, רק צריך לעזוב מה שבלבו עליו, ולהפוך בזכותו להביאו לבחינת אהבה, כמו שתרגם אונקלוס 'משבק תשבוק' וכו', ועל-ידי-זה מרים אותו מנפילתו.

ה

צריך לדעת - ר' נתן התכווין לדבר אלינו, ולחזק אותנו. שהרי אצל כל אחד ואחד יש את כל מיני מונחים על זה ועל ההוא, שההוא ככה עבר וההוא ככה וכו' וכו', וכל אחד מכיר את החשבונות שיש לו על כל הסביבה, ועל זה אומר ר' נתן - גיוואלד!...

ור' נתן לומד את הדברים בתורה כ"ט, ממה שרבינו מדבר שם, הענין של התרוממות הדעת וחלילה להיפך הענין של פגם הדעת, והענין של בחי' תיקון בגדים לבנים, וחס-ושלום יש פגם הבגדים, שזה פגם עד כדי שחז"ל אומרים על זה (שבת קיד.) - 'תלמיד חכם שנמצא רבב על בגדו חייב מיתה', וזה מה שרבינו מבאר שם שהבגדים דנים אותו וכו' וכו'.

וכל זה קשור לבן-אדם באופן מעשי, ואכן לפעמים אולי בן-אדם לומד את התורה ולא מוצא את חוטי הקשר מה זה שייך אליו באופן מעשי, ובשביל זה הוא צריך לפתוח את ההלכה של ר' נתן, ואזי זה כל-כך מאיר לו, כל-כך בהיר לו, שזה פשוט מדבר אליו - בענין הזה של לפרק את השנאה הנוראה שהיצר כל הזמן מנסה להלהיט אצלינו על כל מיני אנשים, על הרחוקים ועל הקרובים, ולפעמים על הקרובים ביותר, ולפעמים על המשפחה שה' יצילנו.

ואפילו אם יש צדק לשנוא אותם, אף-על-פי-כן התפקיד שלנו זה לא להישאר בשנאה, אלא התפקיד שלנו זה - 'אנן בחביבותא תליא' - להפוך בזכות הבן-אדם הזה, ובטוח תמצא את הנקודה שעל ידה תוכל לפרק את השנאה הזו, ולהגמל מהשנאה, ואדרבה - לגרום לאיזה אהבה.

וזה מה שרבי עקיבא אמר (ב"ר פר' כד, ז) 'ואהבת לרעך כמוך - זה כלל גדול בתורה', וכמו שהמפרשים כבר מסבירים מה הפירוש של 'כלל גדול'. ורבי שמעון בר יוחאי ממשיך אחרי הפגם הנורא, מה שהי בעשרים וארבע אלף תלמידי רבי עקיבא, ואומר - 'אנן בחביבותא תליא', כי רבי שמעון היה התיקון שלהם, כמו שרבינו מביא (ליקו"מ ח"א ס"א), ולכן אמר 'אנן בחביבותא תליא'.

ואם אנחנו לא נחפש את האהבה שבינינו, ותמיד נגביר ונצדיק אותה, אזי מי יודע לאן

נגיע חס-ושלום, כי אחרי הכל - היצר מנסה כל יום וכל רגע להאכיל אותנו מרורים בענין הזה, וככה הוא גרם שיהיה כזו קטגוריא בין התלמידים-חכמים, בצורה נוראה, ושכל אחד חולק על השני, ומשם באים כל הדינים הנוראים שעם ישראל והעולם כל-כך סובל מזה, ויש כאלו קטרוגים נוראים, **הכל בגלל הסוג מחשבות האלו שהבן-אדם חושב ש'הוא את הרב'ה שלו** צריך להציג בראש הפירמידה, וש'חלילה' לא יהיה מישהו יותר גדול ממנו'... ועוד כל מיני כאלו מחשבות של "מצוות", שהיצר צובע אותם בכל מיני צבעים, וככה הוא מוביל את מהלך הראש שלנו, מוביל אותו **בכלל לא בכיוון של התיקון**, ומי יודע עד מתי וכמה עוד נצטרך להיאבק עם זה.

פשוט צריך לקחת את הלימודים וליישם אותם באופן מעשי.

פ"ט

ולהבין את חומרת הענין, רואים לגבי המחלוקת שפרץ על רבינו - יש דיבורים נוראים ממנו על מה שזה גרם, וכך גם אחרי ההסתלקות של רבינו - ידוע מה שר' נתן אמר: **'במאה שנים הם בטח הרחיקו את הגאולה'---** גיוואלד! **וכי אפשר להעריך מה זה מאה שנים של גלות - מאה שנים סבל של עם-ישראל?! וכל זה ממה - מה שר' נתן צעק לחזק את הדיבורים של רבינו, כי הרי הוא עצמו לא חידש כלום, הוא היה כלי פשוט שהעביר את מה שקיבל מרבינו, ורבינו כבר אמר על ענין המחלוקת (שיחות הר"ן קפב) - מי חולק עלי בכלל, מה יש לחלוק עלי, אני הרי אומר - להתפלל, ללמוד, ולהתפלל, מה יש לחלוק עלי?! אלא מה - הם מדמיינים להם איזה דמות, ועל-זה הם חולקים.**

וזה בדיוק כמו שיש בכמה מקומות עבודה, שעושים שם איזה 'דמות' של בן-אדם מהרבה סמרטוטים, כמו שעושים ב'המון', וכותבים עליו את השם של המנהל - שבדרך כלל העובדים כועסים עליו, ושמים את זה באיזה חדר וקוראים לזה 'החדר של החבטות', וככה כל מי שכועס על המנהל - הולך ונותן לדמות הזו איזה מכה הגונה בשביל להוציא את הזעם...

וככה זה בדיוק - הדמות מה שרבינו אמר, 'עלי אין בכלל מה לחלוק, הם מציירים לעצמם איזה דמות ועל-זה הם חולקים, לא עלי'...

ואף-על-פי-כן שזה כזו מחלוקת שאין לה בסיס, לראות מה שזה גרם שה' יצילנו, וכנ"ל. ורואים גם-כן בפועל מה שרבינו אמר (עיי' חיי"מ רכח) אחרי המחלוקת הנוראה - 'אותי הוא לא הזיק בשום דבר, אבל **אותכם - הוא שבר כחרס הנשבר'...** ומורינו הרב ע"ה היה אומר - שכשאנשים מדברים על המחלוקת, אזי חושבים ששם נוגע המחלוקת, שהרי שם חולקים על הצדיקים, וכאילו שאנחנו בטוחים - שהרי אנחנו קשורים לצדיק, מה זה

קשור אלינו?! - תמיד מורינו הרב היה אומר על-זה: עיקר המחלוקת פוגע רק בנו, ר-ק בנו, ביודעין ובלא יודעין, עיקר הפגם זה בנו.

ז

ועל-זה הגיע הזמן שאנחנו נשכיל, ונקח את דבריו אלו של ר' נתן, לקחת את זה וללמוד את זה באופן מעשי איך לפרק את השנאה, את השנאה היבשה הזו, שאין שום סיבה, אין שום הצדקה לשנאה הזו - שהיא עושה כל-כך שמות, ברחוק ובקרוב, ואין שום סיבה להחזיק בשנאה, אלא ההיפך - עלינו להציף את האהבה, להציף את האחדות, את ההתחזקות, לחזק את הקריאת 'חבר' אחד לשני, להתרגל לדבר בשפה כזו - 'חבר, חבר'...

וככה בצורה כזו אנחנו נוביל את כולנו לאיזשהו התחזקות, ואזי אנחנו נגיע לתיקונים האלו של 'אנן בחביבותא תליא', שהם תיקוניו של רבי שמעון בר יוחאי - שזה היום עומד ברשותו, וכך כשנהיה מחוברים לתיקוניו של רבי שמעון בר יוחאי אזי נהיה אנחנו 'בעלי-בתים' על היום הזה, נהיה 'בעלי-בתים' על הזמן, וכך נוכל להחיש את הזמן שעתיד להגיע אלינו.

ח

הרי כולנו מצפים לגאולה השלימה, וכדאי הוא רבי שמעון מקדמת דנא לגאול את עם-ישראל, אבל עדיין עדיין המרחק, והגלות, וההיעלמות של קצה הגאולה - גיוואלד - כל-כך נסתר ונעלם, ועד מי יודע---

וזה העצה, פשוט - שכל אחד יחליט שבל"ג בעומר הזה הוא חייב להגיע לאיזה מוסכם, חייב להבטיח לרבי שמעון בר יוחאי איזה הבטחה נאמנה - שהוא יקיים את הענין הזה של 'אנן בחביבותא תליא', פשוט להתחיל לחשוב על הנקודה הזאת - איך מכניסים אהבה, איך מכניסים איזשהו קירבה, איזשהו סוג דיבור של התחזקות בין אחד לשני. כי עם כל הצדק מה שהאדם חושב שההוא כן עשה לו עוול, ולא עשה לו עוול וכו' וכו' - זה לא משנה - ב'צדק' הזה לא נביא את הגאולה! - עד כמה שהשנאה 'צודקת', אבל לאהבה - כן יש את כל הסיכוי שעל ידה נגיע לגאולה השלימה.

ואין ספק, שכשתגיע הגאולה, בוודאי ובוודאי משיח יגיד לכל אחד ואחד - 'אתה יודע - לך היה מידה כזו בגאולה, ולך היה כזה משקל בגאולה, ולך משקל כזה' וכו' וכו' וככה הוא יגיד לכל אחד כמה חלקו בגאולה.

וממילא, כמה יפה זה שאנחנו נוכיח לעצמינו שהדרך הזו היא דרך אמיתית, הדרך הזו מה

שהצדיקים כל הזמן הכניסו בנו, הדרך מה שרבי שמעון בר יוחאי אמר לגבי התיקון - 'אנן בחביבותא תליא'---

ולדעת - הבן-אדם צריך הרבה לשנן ולחזור על זה, להכניס את זה, ולראות שהל"ג בעומר הזה יהיה 'ברשות' - ברשות כל אחד ואחד, שהיום הזה לא יעבור בלי איזשהו הסכמה מליאה, הסכמה ברורה בפה ובלב בצורה מוחלטת - שאנחנו מתחילים להכנס לזה!

ובוודאי שזכות רבי שמעון יגן על כולנו, ונזכה לשבח את הצדיקים, ונזכה לרומם את הדעת על-ידי שבח הצדיקים, ואזי יהיה לנו דעת, ויהיה לנו דברי חן שנוכל לדבר אחד אל השני באופן שיתקבלו הדברים, וכך נגיע לבגדים לבנים כפי שרבינו מציג שם את כל מהלך התיקון, והוא מציג את הפגם, ולעומתו את התיקון **עד כמה שהוא גדול.**

במעמד זה, קשה לשכוח איך **שמורינו הרב ע"ה** בכל שנה ושנה היה מדבר את הדברי-חן שלו, בגדולת התנא רבי שמעון בר יוחאי, מגדולת רבינו - איך שרבינו גילה את מה שהוא גילה, את מה שהוא השיג השיג בגדולת התנא רבי שמעון בר יוחאי, ואנחנו יתמא דיתמא, כבד פה וכבד לשון, וישלחו בני-ישראל בידו מנחה, אבל אין ברירה - רק להתחזק במה שניתן, ובפרט - **להתחזק בענין של 'אנן בחביבותא תליא', כי רק בזה נוכל להשלים את החסר שכל אחד מרגיש.** ושה' יחזק את כולנו.

בעזרת ה' כל אחד יש לו בדעה, ומי שיש לו בדעה - לעלות לציון התנא האלוקי, וגם בצפת - הרי מירון שייך לצפת, **וכשנמצאים בצפת ממילא נמצאים במירון** - להתחזק ולשפוך שיח, ולשמוח בגודל כח התנא האלוקי שהזמן הזה נמצא ברשותו, וככה יהיה לנו כח לשלוט על הזמן, נוכל לקום מוקדם, נוכל ללכת לישון מוקדם, ונוכל לשמור על הזמן כמו שצריך, עד שמכח הזמן שלנו נזכה להחישת הגאולה השלימה בקרוב, אמון.

-אשרינו מה טוב חלקינו בהילולא דבר יוחאי ומה נעים גורלינו בזכות אדונינו בר יוחאי-

מאמר

והייתם קדושים'

תוכן הענינים: ימי הספירה מתקדמים והולכים ♦ עיקר הספירות מסתיימים ב'הוד', יסוד הוא כללות ♦ הסיבה מדוע נקרא התיקון של רבינו בשם 'תיקון הכללי' ♦ זהו התיקון הנצרך בימי הספירה ♦ ימי הספירה - שובו אלי, חג השבועות - ואשובה אליכם ♦ העיקר הוא תיקון המלכות, באופן מעשי ♦ לבדוק איפה צריך לתקן - כמו בדיקת חמץ ♦ לבדוק את הכיסים ממכשירים ♦ לבדוק את הקשר בין החברים ♦ כשאין קדושה אין גם חיבור לתורה ♦ 'אל תירתו תרתי גיהנום' ♦ הנהגות המקווה ♦ לא להתעכב בתוך המקווה ♦ מנהגו של האר"י שלא להסתפק אחר הטבילה ♦ כשמתרחצים אחרי הטבילה - מפסידים הרבה קדושה ♦ לראות להוסיף גדרים לקדושה ולא להיפך ♦ זריזותו של ר' נתן במקווה ♦ היראת שמים שומר על התורה שלנו ♦ ביאור הפסוק 'יראת ה' היא אוצרו' ♦ כל הטוב תלוי ביראת שמים ♦ ליצנות אחת דוחה מאה תוכחות ♦ שורש הליצנות ♦ אנשים טועים וחושבים שהיצר נותן להם הכי טוב ♦ היצה"ר לא מפרגן לנו אפילו את העוה"ז ♦ אנשים שהתנתקו מהמכשירים מרגישים שהתחילו לחיות! ♦ דברי ה'חפץ-חיים' בעת שיצא ה'טלפון' ♦ ענין הטכנולוגיה הוא 'כל באיה לא ישובו' רח"ל ♦ נושא שלא ניתן לפשרה! ♦ היצה"ר מנסה למנוע כשנמצאים כבר קרוב לשערי הקדושה ♦ עלינו להתאזר באומץ, ולהתקדם, ולהיכנס ♦ מה היא 'סייעתא דשמיא' ♦ להכין כלים לקבלת התורה.

א א

ה' זיכה אותנו וכבר עברנו את ספירת הארבעים, ארבעים יום, שזה אומר שכבר עברנו ארבעה חלקים מתוך חמישה מימי הספירה.

והנה, הימים של הספירה מתקדמים, והשמש והירח לא מחכים לנו, הם רצים במעגל שלהם בצורה הכי זריזה כפי איך שהקדוש-ברוך-הוא קבע להם, ואנחנו - בעלי בחירה, ותלוי באיזה קצב אנחנו מתקדמים, אנחנו צריכים לראות עד כמה שיותר להספיק. ועכשיו עדיין הזמן שעוד נשאר לנו זה זמן משמעותי שעוד אפשר להספיק, ומי שעוד לא הגיע ליעד - עוד יכול לתפוס ולהדביק אל היעד.

ב ב

כפ' שמדובר בדרך כלל בספירת-העומר, הרי ידוע - אחד מהסיבות לשמחת היום של ל"ג בעומר זה מחמת שרוב התיקונים של המידות כבר עבר, 'הוד שבהוד' זה כבר התכללות

והכללה של כל הספירות. ואחר-כך יש 'יסוד' שזה כבר כללות, מידה כללית, ו'מלכות' זה כללות שבכללות.

והנה אנחנו בתור חסידי ברסלב יודעים שרבינו כבר הציג לנו את ה'תיקון-הכללי', ועל אף שרבינו אמר מאוד מפורש את מה זה מתקן - את כל הפגעים רעים שה' יצילנו. אף-על-פי-כן, רבינו קרא לזה 'תיקון-הכללי', ורבינו מסביר את זה בספר (ליקו"מ ח"א כט) - כי ברגע שענין זה מתוקן, אזי הכל בהישג יד כבר לתקן, את הכל אפשר כבר לתקן, ולכן קרא לזה 'תיקון-הכללי'.

ואכן בשביל זה נתנו לנו את הספירת-העומר. כי הנה עם-ישראל ירד למצרים בשביל לתקן את מה שהיו צריכים לתקן - את פגם אדם-הראשון (פע"ח שער חג המצות פ"א), אחר-כך הקדוש-ברוך-הוא הוציא אותנו ממצרים, אבל כשיצאנו ממצרים - לא 'חיכה' לנו התורה ביציאה ממצרים, אלא הקדוש-ברוך-הוא אמר לנו - 'רגע, רגע'!... עכשיו אנחנו נתחיל איזה מהלך מסוים שעל ידו נקבל את התורה, וזה מה שהקדוש-ברוך-הוא אומר לנו - (ויקרא כג, טו) 'וספרתם לכם', לספור חמישים יום, שבע שבתות, ורק אז, ביום החמישים - אז יהיה הגילוי שכינה, הגילוי שכינה הזה עם קבלת התורה, שהקדוש-ברוך-הוא יורד כביכול על הר-סיני.

וענין זה הוא כפי שרבינו מדגיש (עיין ליקו"מ ח"ב עג) שאלו המ"ט ימים זה הענין מה שהקדוש-ברוך-הוא צועק אלינו - 'שובו אלי' (מלאכי ג, ז), ואחר-כך 'ואשובה אליכם' - זה יום החמישים. ואכן כך צריך הבן-אדם להרגיש - שהוא עשה את כ-ל מה שביכלתו בענין של 'שובו אלי', במה שהקדוש-ברוך-הוא מחכה לו.

וככה זה העבודה של 'שובו אלי', צעד אחר צעד, וכמו בליל י"ד בניסן שעושים 'בדיקת-חמץ', עושים בדיקה יסודית, ולמחרת שורפים את החמץ ומבטלים אותו מכל וכל, כך גם באלו הארבעים ותשעה ימי הספירה, אנחנו מייגעים את המח, ומתייעצים עם כל מי שאפשר להתיעץ - מה אפשר עוד לעשות, מה עוד צריך לתקן, ומה אני עוד לא יודע שצריך לתקן, ואיך לתקן.

ג

וזה גם-כן מה שאנחנו אומרים בספירה - 'מה שפגמתי בספירה...!' - יש את 'חסד שבחסד', ואחר-כך יש את 'גבורה שבחסד' וכו' וכו', והיינו בכל מיני סיטואציות, בשביל לתקן כ-ל אפשרות של פגם.

וכפי שהסברתי כמה פעמים בנושא הזה, שאכן אנחנו לא יודעים בביור איך להגדיר את זה - מה זה 'חסד שבחסד', ומה זה 'גבורה שבחסד' וכו', אבל זה ברור - וככה רבינו מסביר

לנו, ובעיקר ר' נתן מסביר את זה היטב בהלכות פיקדון (הלכה ז) - עיקר המושג של הספירה מדובר בתיקון ה'מלכות'. זה העיקר שבעיקרים.

והיינו, שהרי כל ספירה וכל מידה כוללת את כל המידות, וממילא כשאנחנו אומרים 'חסד שבחסד', הכוונה לחלק **המלכות** שב'חסד-שבחסד', ואחר-כך מה שיש את השבוע של ה'מלכות' זה כללות גדול מאוד.

וכוונת הדברים, שאנחנו צריכים לבדוק את עצמינו **בכל** מיני מצבים מה **בפועל** תיקנו, ומה עוד לא תיקנו, מה עוד אפשר לתקן - בשביל שיהיה מצב כזה של 'ואשובה אליכם' ביום החמישים, שהקדוש-ברוך-הוא אכן ירד על הר-סיני.

ד

והנה הדבר הזה דורש מכל אחד ואחד, שעליו לעשות בדיקה, ובדיוק כמו ב'בדיקת-חמץ' - שמחויבים אז לבדוק כל מקום שדרך להכניס לשם חמץ, ולכן בודקים את הבגדים, את הכיסים, כי אדם יושב בכל מיני סעודות ואולי הגיע לכיס איזה גרגיר של חמץ, ואנחנו רוצים לבער את זה.

כמו כן כעת, הייתי מציע **שכל אחד פשוט יבדוק את הכיסים שלו**, האם יש שם כל מיני מכשירים חלילה, שצריכים לבער אותם, בכדי שלא יהיו לנו חלילה לחוצץ, ובשביל שנוכל אכן להרגיש שהקדוש-ברוך-הוא יורד אלינו ביום החמישים, 'ואשובה אליכם'. **והדבר הזה הוא לא ניתן לפשרות!**

וככה כל מי שרוצה לקבל את התורה, מי שמבין ורוצה להשתייך למסגרת התורה, מי שרוצה לבלות את הזמן הזה בין כותלי הישיבה - בוודאי צריך לעשות בדיקה מדוקדקת עד מקום שידו מגעת, עד איפה שהוא יכול לבוא במחשבה שלו, לחשוב מה עוד הוא צריך לבער בשביל שיוכל לקבל את התורה.

והנה הדברים האלו - הם דברים שחלקם מסורים בינינו לבין הקדוש-ברוך-הוא, וחלקם המסורים מסורים בינינו לבין חברינו - היחס בין החברים, **לבדוק** מה משקף היחס, מה קושר אותנו לחברותא שלנו, האם זה באמת על טהרת היראת-ה', על טהרת היראת-שמים, או חלילה וחס יש כל מיני דברים בטלים, או יותר גרוע מזה, שה' יצילינו.

וזה **בדיוק הזמן לזה**, הנה הגענו ל'יסוד', ול'יסוד שביסוד', שזה בדיוק הזמן בשביל להבין שאנחנו צריכים לעלות לפסגה, ובלי ה'בדיקות' האלו זה לא ילך, כי רק ככה ניגשים לקבלת התורה, ובלי זה אין מצב שיהיה לנו כלים לקבל את התורה, ולהבין ולהרגיש את התורה. וממילא מה קורה בכזה מצב? - יושב הבחור בישיבה, וכל הזמן צריך 'קפה', ופוגש באיש צוות ששואל אותו - 'נו, אתה זוכר איפה אתה אוחז? אתה נמצא איפה שכולם אוחזים? ... וכדו', ואזי זה נקרא כפי הגדרת הגמרא (יומא עב): 'תרתי גיהנום', שהבחור

גם יושב בישיבה, וגם יש לו את כל השטויות בראש, זה בדיוק נקרא 'תרתני גיהנום'. ולמה שיגיע לכם 'תרתני גיהנום'?! לא מגיע לכם גיהנום אפילו פעם אחת...

ולכן צריך פשוט להתבונן, לחשוב, ולחשוב באופן רציני, כל אחד שיעשה חשבון-נפש לעצמו - איפה הוא, למה הוא כבר הגיע, ומה עוד יש לו להגיע. התורה עוד נתנה לנו הזדמנות שיש עוד עשרים אחוז מימי הספירה שאפשר עוד לתקן, ואם אפשר - אזי צריכים לתקן.

ה ט

כמו כן, הייתי אומר **הנהגה כללית** בישיבה, והייתי גם דורש את זה **מכ-ל** בני הישיבות, והייתי דורש את זה **ל-ל** הבחורים, הן שנמצאים בישיבה והן אם לא נמצאים ישיבה.

נתקלים לפעמים במצבים כאלו, שאפשר לראות בחורים נמצאים במקווה, ויושבים בבור של המקווה ממש כמו אנשים זקנים, וכבר אמרתי פעם - אנשים זקנים צריכים את זה בשביל להרגיע את הכאבים וכדו', אבל לבחורים זה לא מתאים! הכלל לבחור צריך להיות, במקווה - טובלים! הוא רוצה לעשות ש"י טבילות? - שיעשה, אבל - שיטבול כל הזמן, לא סתם 'לחלום' שם.

וכמו כן בשאר ההנהגות של מקווה, כמו שידוע, במקווה - לא מדברים, במקווה - מזדרזים, במקווה - שומרים על העיניים, במקווה - שומרים על המחשבה, ואלו דברים מאוד ידועים, אבל מעת לעת אני פשוט מקבל חלישות דעת כשאני נתקל ורואה התנהלות כזו אצל הבחורים, וזה מאוד כואב.

ה ט

ודרך-אגב, מעניין לעניין, ההתנהלות היום במקוואות נהיה באופן כללי מאוד 'זול' לצערינו, מבחינה זו שהבן-אדם מתרחץ לפני הטבילה, וטובל, ואחר-כך נדמה לו שהוא צריך עוד פעם להתרחץ... והנה ר' חיים ויטאל כותב (עיי' שעה"כ דרושי סדר שבת, א) שרבו האר"י הק' לא היה **מסתפג** בערב שבת ממי המקווה, כי הוא רצה שזה ייספג לו בגוף (- א.ה. במקום אחר הסביר מוה"ר שליט"א - **שזה לאו דווקא בערב שבת, אלא שהאריה"ק היה טובל רק בערב שבת מחמת כבוד אמו.**), רואים שלאילו המים יש ערך, וזה לא סתם מים רגילים. וידוע, בזמן שביית-המקדש היה קיים, וגם יותר מאוחר כל זמן שאכלו תרומה בטהרה - אזי על מי שהיה נופל מים שאובין היה אסור לו לאכול בתרומה (שבת יד.), והוא היה מטמא גם-כן בשני ובשלישי.

והדברים האלו - מה שהיום חושבים ש'חייבים' להתרחץ אחרי המקווה, זה פשוט מוריד מאיתנו הרבה ערך של קדושה, וחבל. וכל המושגים האלו נהיו היום כל-כך זולים, וזה

הסיבה שההתמודדות שלנו היא כל-כך קשה, כי על-פי האמת האדם צריך תמיד להוסיף קדושה, ועוד להוסיף, עוד איזה נופך של קדושה, עוד איזה קיר של טהרה, עוד איזה גדר, ועוד איזה חיזוק, אבל היום לצערינו מנסים להוריד כל מה שרק שייך לאיזה קדושה, כל מה שמיועד לתת איזה ערך לקדושה - מורידים אותו וזורקים אותו. **וחבל, חבל.**

ומי שנדמה לו שהמקווה לא מספיק נקי - הייתי אומר לו - שידע שהמקווה כן נקי, ואם הוא מרגיש שזה לא נקי - אזי מן הסתם הוא קשור לזה...

ז

על-כל-פנים - עלינו להעלות את הרצינות, ומי שיש לו קצת קדושה, קצת ערכיות לקדושה וטהרה - מבין את הדברים מהר מאוד.

וממילא, מהיום והלאה נתחזק בזה, והרי ידוע, כך סיפר לי יהודי אחד, שמקובל אצלנו, שהיה אחד מהתלמידים של ר' נתן קצת 'שליימזל', אבל דבר אחד נהנו ממנו - שהוא היה מחקה את ר' נתן בהנהגת המקווה שלו, את הזריזות שהיה לר' נתן במקווה, וזה היה מפליא.

ולכן מי שרוצה להתפלל כל מיני תפילות בתוך המקווה - כנראה שאת זה אפשר גם לעשות בבית הכנסת... וכל אחד עם הענין שלו, אבל איך שהוא **הכלל הוא - טובלים ויוצאים.** כמה טובלים? - כל אחד בענין שלו, על רבינו ידוע שהוא טבל ג' פעמים ג', ויש עוד הנהגות, יש הנהגות של הבעל-שם-טוב בענין הזה, אבל איך שהוא, העיקר - לטבול, וכשגומרים לטבול יוצאים! וכשנכנסים - תיכף ומיד טובלים. **ואם תתחזקו בענין הזה, תראו שתרגישו הרבה יותר ערכיות בהתנהלות שלכם.**

ח

הנה כתוב בפסוק (ישעיה לג, ו): **'והיה אמונת עתיך חוסן ישועות חכמת ודעת'**, וחז"ל (שבת לא.) דורשים את זה על הששה סדרים, על הש"ס, 'אמונת' זה סדר זרעים, 'עתיך' זה סדר מועד וכו', והנה ההמשך של הפסוק שם הוא - **'יראת ה' היא אוצרו'**, ופירוש הדבר - שמי שיש לו יראת ה' - יש לו איפה **לאחסן** את כל הששה סדרים, ואם אין לו יראת שמים - זה הולך ומתפזר, יכול להיות שהוא אכן לומד, ויכול להיות שהוא למדן, ויכול להיות שהוא יודע אפילו להתפלל יפה, אבל - אין לו איפה לאחסן את זה, וזה הכל נזרק בחוץ, וזה העבודה שמוטלת עלינו בזמן הזה - לבנות את המבצרים האלו של 'יראת ה' היא אוצרו'.

והנה, בדרך כלל כשמדברים מיראת ה', זה נשמע כזה דבר מפחיד, וכאילו מעדיפים אולי אהבת ה' וכדו' - וזה אכן אמת ויציב שצריכים גם-כן אהבת ה', אבל אי-אפשר להגיע לאהבה בלי יראה. על-כל-פנים גם ביראת שמים עצמו, אומרת לנו התורה - **'יראת ה' היא**

אוצרו', פירוש הדבר - שיראת ה' היא האוצר של כל דבר ודבר, כי **'אין לו להקדוש-ברוך- הוא בעולמו אלא אוצר של יראת שמים'** (ברכות לג:), והיינו - שמה שהקדוש-ברוך-הוא רוצה להשפיע טוב - הוא מוציא את זה מהאוצר של יראת שמים שיש לו, להאוצר של יראת שמים שיש לנו. וממילא כפי כמה שגדול האוצר של יראת שמים שלנו, לפי זה אנחנו יכולים להכיל מישועת ה', הסייעתא דשמיא שלנו בכל דבר, הוא לפי האוצר של יראת שמים שלנו.

ט ט

וצריכים לשים על זה דגש, כי יש מצב לפעמים כמו שחז"ל מגדירים לנו - 'ליצנות אחת דוחה מאה תוכחות', והכוונה 'מאה תוכחות', שלפעמים הבן-אדם מתחזק ביראת שמים, ומתחזק עוד ועוד, ואז מגיע איזה אחד ונותן דקירה עם המחט הכי קטנה - ומפוצץ את כל הבלון, וזה הכח של 'ליצנות'.

והאמת שמידת הליצנות באה מהשורש של העצבות, משורש המרה-שחורה - **משם** באה הליצנות. ולא כמו שבן-אדם יכול לחשוב שאם ההוא עושה ליצנות אזי הוא 'חברמ'ן', והוא כזה עליז וכדו', **אדרבה** - הוא **השורש** של המרה-שחורה, כי משם באה הליצנות, ככה מבואר בכל הספרים (עיי' ליקו"מ ח"ב פג), וזה מציאות.

וממילא זה הזמן לבדוק את כל הפרצות שעלולים לקרות חלילה בענן זה, ופשוט להשקיע, להשקיע ראש - במה כן יותר, מה כן אפשר לקבל יותר רצינות.

י ט

ולפעמים אנשים חושבים - אה! כמה שהיצר רוצה לעשות לנו טוב בחיים, ופה הוא מכניס לנו איזה 'נגן', ופה הוא מכניס לנו איזה מכשיר אחר שה' יצילנו, אה! כזה חבר טוב... והאמת שהוא 'חבר טוב' שרוצה **להשחית** אותנו! הוא לא מפרגן לנו לא את העולם הזה ולא את העולם הבא, עולם הבא בטח לא, אבל גם את העולם הזה הוא לא מפרגן לנו, ככה אומר רבינו (עיי' לקו"מ ח"ב קח), וחושבים עוד שהוא ה'מפרגן' הכי גדול שלנו... והטעות הזו - **הגיע הזמן להתנער ממנה**.

אני מדבר על זה, כי לצערנו הרחוב כל-כך פרוץ בעניינים האלו של המכשירים, והיה ראוי שאצלינו יהיה פינה שקטה ורגועה, באופן בטוח, על טהרת הקודש, **בלי** מכשירים.

ושומעים מכמה וכמה אנשים, שהם בעמדות מפתח וכדו', שה' זיכה אותם והם התנתקו מהמכשירים שלהם, ואפילו שעל-פי הסברא היה צדק שהם **כן** צריכים את זה, שהרי לכן הם קיבלו את זה מלכתחילה - כי הסבירו להם שהם צריכים את זה לזה ולזה וכו', וספרו להם לפחות 10 סיבות לזה, ובכל זאת הקדוש-ברוך-הוא זיכה אותם והם התנתקו מזה,

והם מרגישים הם התחילו לחיות! והעבודה שלהם לא נפגמה בשום כלום! אין ספק שמי שמתנתק מה, מי שאין לו את זה, יש לו מלא יראת שמים!

וידוע נדמה לי מה'חפץ-חיים', כשיצא אז ה'טלפון', הוא הסביר את זה - שפעם לא היו צריכים את זה, כי פעם היה ברור ש'עין רואה ואוזן שומעת' (אבות ב, א) היום לצערינו האמונה שלנו נחלשה בזה, ולכן צריכים להמחיש לנו את זה, מה זה 'אוזן שומעת' - שאחד מדבר כאן, ושומעים את זה בקצה השני של העולם, ממילא שנדע שכמו כן 'אוזן שומעת' - הכל נשמע, מה שבן-אדם מדבר פה - שומעים טוב טוב בשמים...

וייתכן שבימינו האמונה עוד יותר נחלשה, לכן היו צריכים להוכיח לנו את זה בכל מיני טכנולוגיות, בכדי שנראה שזה עובד, ושזה אכן כך. אבל חלילה לא להפיל אותנו על-ידי-זה לבאר שחת, שלא נוכל להשתחרר מזה חלילה, ואתם יודעים טוב טוב שלצערינו המכשירים האלו זה כמעט 'כל באיה לא ישובו' (לשה"כ משלי ב, ט). היצר כל-כך מסובב את הבן-אדם בזה, וקושר אותו מימין ומשמאל, מקדימה ומאחורה, כך שהוא לא יוכל לזוז בלי זה, שה' יצילינו.

אנא! שמרו על עצמכם! פשוט לשמור מכל משמר, הדברים האלו לא ניתנים לפשרה, זה צריך להיות בצורה חד משמעית!

י א

והנה אנחנו מתכוננים כעת - להיות מוכנים לקבל את התורה, עם כל המשמעות שיש בזה, כמו שרואים את כל הסדר בתורה שהיה בראש-חודש סיוון, ואחר-כך יום המיוחס, ושלושת ימי הגבלה, עד שמגיעים למתן-תורה, ולכל זה אנחנו עושים את ה-כ-ל בשביל לזכות לזה, עלינו לראות שחלילה וחס לא נפספס, כי רבינו הרי אומר (ליקו"מ ח"ב מח) שבן-אדם עובד לפעמים כל-כך הרבה להתנתק ממה שצריך להתנתק, ולהכנס לשערי הקדושה, והוא כבר עומד בפתח, ושם היצר כל-כך מסבב אותו ולוקח ממנו את הרגשות הנכונות עד שהבן-אדם פשוט מתייאש, ולא עושה את הכמה צעדים לצאת ולהכנס אל תוך שערי הקדושה.

וככה זה בדיוק אצלנו, אנחנו עושים את הכל, סופרים כל יום ספירת-העומר, מבקשים מהקדוש-ברוך-הוא להיטהר, ולתקן את מה שפגמנו בספירה זו, ועוד נקודה ועוד נקודה, ועוד לימוד, ועוד איזה התעוררות, ועוד איזה 'שמועס', ועוד איזה ענין, אבל - לפעמים השטן צד אותנו בפתח ממש.

ובשביל זה צריך את האומץ, וזה מה שמצפים ממכם, אנא! בחורים יקרים - כל אחד

ואחד מהמקום שלו, פשוט להחליט **לצאת** מהמקום שלנו, **להתקדם**, וכן **להיכנס** בשערי הקדושה, ולהתחנן לקדוש-ברוך-הוא על זה.

וכמו שאני אומר תמיד - כמה טוב למי שיש חבר טוב ועושים עבודה ביחד, כמה חבר יכול לעזור בדברים האלו, אין ספק, ומי שמרגיש שהוא יכול לעשות עבודה עצמית לבד - בבקשה, איך שהוא מרגיש, אבל איך שהוא - **אסור לנו להישאר**, וחבל, כי עושים ועושים ועושים, ואנחנו כבר קרובים לשערי הקדושה, חבל להישאר, נצעד עוד כמה צעדים ונכנס לתוך זה, וכך בוודאי יהיה לנו סייעתא דשמיא, וסייעתא דשמיא הפירוש - שהקדוש-ברוך הוא נותן לבן-אדם מוחין להתפלל, הוא נותן לו מוחין ללמוד, הוא נותן לו חברים טובים, הוא נותן לו בריאות שלא יצטרך חלילה להחסיר מהלימודים, הוא נותן לו מחשבות טהורות שהולכים איתו בכל מקום שהוא הולך כדי שחלילה לא יפול, ואזי גם אם חייבים באמת ללכת באיזה רחוב - אזי הוא מרוכז בשלו, וכך הוא עובר את הרחוב כמו ערליכע'ר יי, כמו יהודי שמור.

יב

וה' יעזרינו שנזכה לכל מה שצריך לזכות, כי הרי התורה היא לא פשוטה, התורה היא 'ארוכה מארץ מידה ורחבה מני ים' (איוב יא, ט), והנה, הולכים לקבל את התורה! - בשביל זה צריך כלים, ובוודאי ובוודאי אם אנחנו נכין את עצמינו, הקדוש-ברוך הוא ייתן לנו את כל הכלים, שנוכל להצליח בכ-ל מה שאנחנו עושים ועוסקים, גם בתורה, גם בתפילה, ובעבודת ה', ובחסד, הן בין אדם למקום והן בין אדם לחבירו, ונזכה לכל מה שצריך לזכות.

ואין ספק **שכל צעד שהבן-אדם עושה - בוודאי מקרב את הגאולה**, ועם-ישראל הרי כל-כך מחכה לזה. ממילא, נקווה שיצא מפה איזה התעוררות רצינית, כל אחד ואחד עם הרצון שלו, ובוודאי שכך נחיש לעם-ישראל את הגאולה השלימה, אמן.

תפילה לאמרה אצל ציון התנא

האלוקי רשב"י

מתוך ליקוטי תפילות ח"ב, תפילה מ"ז

רבי שמעון בן יוחאי, עיר וקדיש מן שמיא נחית, בוצינא קדישא, בוצינא עלאה, בוצינא רבא, בוצינא יקרא, אתם הבטחתם לישראל שלא תשתכח התורה מישראל על ירכם, כי בזהר דא יקרון מן גלותא, ואפלו בתקף ההסתרה שכתוף הסתרה בעקבות משיחא באחרית הימים האלה, הבטחתם שאף על פי כן לא תשכח התורה מפי זרענו, כמו שכתוב: "ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל אשר עשה וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו". והנה עתה הגיעו הימים אשר אין לנו בהם חפץ, כי ארץ עלינו הגלות ומשך עלינו השעבוד, ובכל יום אנו הולכים ודלים, ומטה ידינו מאד, כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב, כי נשארנו כיתומים ואין אב, ואין מי יעמד בעדנו. והנה בתוקף סוף הגלות המור הזה, וכבר התחיל להתנוצץ התנוצצות משיח מימי האלהי האר"י זכר צדיק לברכה, ועמד בית ישראל משתוקקים ומתגעגעים מאד להשם יתברך, והכל חפצים ליראה את שמך בהשתוקקות נמרץ ונפלא אשר לא היתה כזאת בימי קדם. הקיצתי ועודי עמך, באתי עד קץ כל הדורות ועודי עמך, עדין אנו אחוזים בך, ומשתוקקים לעבודתך בכלות הנפש. אבל אף על פי כן, גם גדל רחוקנו ממך בעתים הללו הוא גם כן בלי שעור, כי טבענו ביון מצולה ואין מעמד באנו כמעמקי מים ושבלת שטפתנו. וראה את עמך ישראל מרודים מאד, אשר אי אפשר לבאר ולספר גדל התגרות הבעל דבר אשר התגרה בנו מאד, עד אשר הפיל אותנו מאד. והנה אנכי בעיני מי אנכי לספר צרות ישראל, רק אתם לכד ידעתם את כל המעמד ומצב של ישראל באחרית הימים האלה. אך באתי לספר ולצעק עלי ועל נפשי, על עצם רחוקי מהשם יתברך, ועצם פנמי ועונותי הרבים ופשעי העצומים, ועל אלה אני בוכיה עיני עיני ירדה מים, כי איני יודע שום דרך איך להחזיר לי הכח וקדושה, ואיך ליכנות לתשובה שלמה, ובאיזה דרך אתחיל לעזב דרכי הרע ומחשבותי המגנות, ואיך ובמה אזכה לתקן קלקולים ופגמים כאלה. לא ידעת נפשי אנה אני בא, אנה אוליך את חרפתי העצומה, אנה אכרח, אנה

אֶטְמוֹן מִפְּנֵי בִשְׁתֵּי וּכְלִמְתֵּי, וְאָמַר לְהָרִים כְּסוּנֵי וּלְגִבְעוֹת נִפְלוּ עָלַי. אוֹי מַה הִיָּה לִּי, אוֹי מַה הִיָּה לִּי, אוֹי מַה הִיָּה לִּי, עַל כֵּן אָמַרְתִּי שְׁעוּ מִנִּי אָמַרְדּוּ בְּכַכִּי אוֹלֵי יְחֹס אוֹלֵי יְדָחַם, כִּי אֵין מַעְצוֹר לִיהְדָּה לְהוֹשִׁיעַ גַּם אוֹתִי בַעַת הַזֹּאת, כִּי הִרְבַּח רוּחַ וְהִצִּילָה לִפְנֵי, כְּמוֹ שִׁכְתוּב, "הֵן כָּל תּוֹכֵל וְלֹא יִבְצֵר מִמֶּךָ מִזְמָה". וְמִי יֹאמֵר לָךְ מַה תַּעֲשֶׂה, עַל כֵּן בִּאתִי כְּעֵנִי בִּפְתַח, רֵשׁ דָּל וְאֶבְיוֹן, נִגְוֵעַ וּמַעֲנָה, מִבְּלָבֵל וּמִטְרָף, עֵנִי וְכוּאֵב, לְצַעֵק וּלְזַעֵק לִפְנֵי הַדָּרַת קִדְשְׁתֶּכֶם:

רַבִּי רַבִּי רַבִּי, אֲבִי אֲבִי, רַכְבּ יִשְׂרָאֵל וּפְרָשָׁיו, נִהִירוּ דְבוּצִינָא דְאוּרִיתָא, עוֹרָה לְמַה תִּישֹׁן, אֵיךְ תּוֹכֵלוּ לְסָבוּל צְרוֹת יִשְׂרָאֵל, קוּמוּ וְעוֹרְרוּ עִם כָּל הַצְּדִיקֵי אֲמַת לְהַסְתַּכֵּל וְלִדְרוֹת בְּמִדְרוֹת צְרוֹת נַפְשֵׁנוּ, הַקִּיצוּ וְרַנְנּוּ שִׁכְנֵי עַפְרָה, קוּמוּ יִשְׁנֵי מִכְּפָל לְסַעְדֵינוּ. צְדִיקֵי יִסוּדֵי עוֹלָם, קוּמוּ בַעֲזָרְתֵנוּ בַעַת צָרָה הַזֹּאת, חוּסוּ וְחַמְלוּ עַל כָּל עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּבְתוֹכֶם עָלֵי הַחוּטָא וְהַפְּגוּם הַמְּלֵא חֲטָאִים מִכַּף רִגְלָ וְעַד רֹאשׁ. אַתֶּם יְדַעְתֶּם אֵת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מִצְאָתָנוּ מִיּוֹם גְּלוּת הָאָרֶץ עַד הַנֵּה, כָּל מַה שֶּׁעָבַר עָלֵי כָּלֵל יִשְׂרָאֵל בְּכָלֵי יוֹמֵי, וּבִפְרָטִיּוֹת מַה שֶּׁעָבַר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וּבִפְרָט מַה שֶּׁעָבַר עָלֵי מִיּוֹם שִׁנְאֵצְלָה וּנְבִרָאָה וּנְוָצְרוּ וְנַעֲשׂוּ נִשְׁמַתֵי וְרוּחֵי וּנְפִשֵׁי וּנְפִשֵׁי, וְכָל מַה שֶּׁעָבַר עָלֵי כָּלֵל גְּלוּל וְגְלוּלָה, וּבִפְרָט מַה שֶּׁעָבַר עָלֵי כְּנֹפֶה הַזֶּה, כָּל מַה שֶּׁעָבְרְתִי מֵעוֹדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, מַה שֶּׁאֵנִי זוֹכֵר עֲדֵינוּ, וּמַה שֶּׁנִּשְׁכַּח מִמֶּנִּי, הִיִּסְפִּיקוּ כָּל אֵילֵי נְכִיּוֹת לְכֹאֵר וּלְסַפֵּר אֶפְסֵי קִצָּה מִהַפְּגָמִים שֶׁפְּגַמְתִּי בַיּוֹם אֶחָד כְּפִי מַה שֶּׁנּוֹגְעִים הַפְּגָמִים בְּמִקוֹם שֶׁנּוֹגְעִים כְּפִי שׁוֹדֵשׁ נִשְׁמַתִּי, וּמִכָּל שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן מַה שֶּׁפְּגַמְתִּי בְּכָל הַיָּמִים שֶׁעָבְרוּ עָלֵי מִיּוֹם הַיּוֹתֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה (וּבִפְרָט וְכוּ'). מִי יוֹכֵל לְסַפֵּר, מִי יוֹכֵל לְשַׁעֵר, מַה אֲדַבֵּר, מַה אֲתֹאֵר, מַה אֲדַבֵּר מַה אֲדַבֵּר וּמַה אֲצַטְרֵק:

רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תָּן בְּלֵב הַצְּדִיק הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹדָא הַזֶּה (אִם יִזְכֶּה לְהִיּוֹת כֹּא"י עַל קִבְר רִשְׁב"י יֹאמֵר: הַשׁוֹכֵן פֶּה), וּבְלֵב כָּל הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּים, לְכָל יִסְתִּירוּ פְּנֵיהֶם מִמֶּנִּי, וְיַעֲמִדוּ בַעֲדֵי לְמַלְיָצֵי יִשְׂרָאֵל, לְהַפּוֹךְ בְּזִכְוֹתֵי וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא בִּי נִקְדוֹת טוֹבוֹת, וְיַמְלִיצוּ טוֹב בַּעֲדֵי שֶׁתִּקְרַבְנִי אֵלֶיךָ בְּרַחֲמִים, וְתִתֵּן כִּי לֵב חֲדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה תִתֵּן בְּקִרְבִּי, שֶׁאֲזַכֶּה לְהַתְעוֹרֵר מֵעַתָּה בְּאֵמֶת לְשׁוֹב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת וּבְלֵב שְׁלֵם, אִי שְׁמִים הַפְּגִינוּ בַּעֲדֵי, כָּל בַּעֲלֵי רַחֲמִים וְחַמְלָה חַמְלוּ עָלַי. כָּל שׁוֹכְנֵי עַפְרָה הַעֲתִירוּ בְּעַד מִטְבַּע בִּיּוֹן מִצְוֵלָה וְאֵין מַעֲמַד כְּמוֹנֵי:

רַבִּי, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, זָכְרוּ זֹאת וְתִשְׁמְעוּ עַל לֵב, שְׁזַכִּינוּ בְּדוֹרוֹת הַלְלוּ לְשִׁמְעַ נִפְלְאוֹת נוֹדָאוֹת גְּדֻלַּתְכֶם. אֵיךְ מְרַמֵּז בְּתוֹרָה שֶׁעַל יְדָכֶם לֹא תִשְׁכַּח הַתּוֹרָה, כִּי הַפְּסוּק שֶׁהִבְאֵתָם רֵאִיהָ מִמֶּנּוּ, שְׁהוּא: כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוֹ, הוּא סוֹפֵי תִיבוֹת 'יוֹחָאי', וְשִׁמְכֶם הַקְּדוֹשׁ בַּעֲצָמוֹ מְרַמֵּז בְּפְסוּק, עֵיר וְקָדִישׁ מִן שְׁמֵיא נְחִית. אֲשֶׁר אַתֶּם לְבַד יוֹדְעִים סוּד דְּבָרִים הָאֵלֶּה, אַתֶּם לְבַד יוֹדְעִים גְּדֻלַּת הַהִבְטָחָה שֶׁהִבְטַחְתֶּם לְיִשְׂרָאֵל שֶׁהַתּוֹרָה לֹא תִשְׁכַּח מִיִּשְׂרָאֵל עַל יְדָכֶם, וְאֵיךְ מִשָּׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם נִבְּא עַל זֶה בְּתוֹרָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה מִקְדָּם. עַל כֵּן בִּאתִי לְהַזְכִּיר נֹא רְבוּתֵי הַקְּדוּשִׁים, חַמְלוּ עָלַי וְאֵל תִּסְתַּכְּלוּ עַל כָּל הַרַע שֶׁעֲשִׂיתִי מֵעוֹדֵי

עד היום הזה, במחשבה רבור ומעשה, אשר המרתי אמרי אל ועצת עליון נאצתי. אל תביטו במעשי הרעים, ואל תעשו עמי כחטאי, ואל אקוץ בעיניכם, על אשר זה כמה אשר מעוררים אותי באלפים ורכבות רמזים והתעוררות, וככמה מיני עצות נכונות בכל יום ובכל עת להתקרב להשם יתברך, ואני בעצם קשיות ערפי קלקלתי ופגמתי בכל זה, ולא הטיתי אזני ולבי לכל זה. חוסו עלי ואל תשיתו לב לכל זה, ואל יחר אפכם בי חלילה, רק תחשבו מחשבות עוד מעתה לכל אהיה נדחה מהשם יתברך ומכם חלילה. כי עדין אין מעצור ליהודה להושיע גם בעת הזאת, כי אין לי שום כח עתה אלא כפי לבר, וגם זה מאתו יתברך אשר לא עזב חסדו ואמתו מעמי, ונתן כח ליעף כמוני, לדבר עתה מעט דברים האלה, ועל זה תמכתי יתדותי, שתרחמו עלי ותעשו את אשר אזכה לשוב באמת להשם יתברך ולבא לארץ ישראל מהרה בשלום, ולדבר כל זה ויותר מזה שם על ציון שלכם הקדוש, ויהיה הטוב ברחמי ישמע תפלתכם ויעזר ויגן ויושיע אותי ואת כל ישראל למענכם, ויחזירני בתשובה שלמה לפניו מהרה, ויאחזני ולא ירפני, ואל יעזבני ואל יטשני בשום אפן, עד שאזכה לשוב אליו באמת, ולהיות כרצונו הטוב מעתה ועד עולם, ולתקן בחיי את כל אשר פגמתי, בכח וזכות הצדיקים אמתים, אשר עליהם לבד אני נשען לדבר דברי אלה לפניהם ולפני השם יתברך בעל הרחמים יודע תעלומות. "יהודה יגמר בעדי יהודה חסדך לעולם מעשי ידיך אל תרף. הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך כי יכתרו צדיקים כי תגמל עלי":

